

[Vadgaard.]

kvem skulde afbrydes. Jeg kan heller ikke tænke mig, at det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen paa den Plads, han staar paa, kan ønske en Afbrydelse af dette Forhold. Derfor er det en ond Gerning, det ærede Medlem øver ved gentagende at fremsætte sine uberettigede og hadefulde Angreb paa den danske Bonde, og disse Angreb kan gerne en Gang give Bagslag.

Der har fra dette Sted været talt om, at Rigsdagens Anseelse ikke er stor ude blandt Befolkningen, og det er maaske rigtigt. Et æret Medlem har i Dag udtalt, at Flertallet af dette Tings Medlemmer var demoraliserede. Jeg skal ikke gaa i Diskussion med ham om det Spørgsmaal, men jeg finder dog, det kunde være interessant at faa opklaret, om det ærede Medlem Hr. Holstein mener, at han selv hører til det Flertal.

Jeg tror, at Anseelsen og Respekten maa Rigsdagen selv skabe sig. Den kommer i samme Grad, som Arbejdet og den Forhandlingsmaade, der bruges, er Anseelse og Respekt værdig; og jeg vil gerne sige, at naar Forhandlingsmaaden i Folketinget er kommet saa langt ned, at Føreren for det største politiske Parti for at fremme partipolitiske Interesser tillader sig at sværte en politisk Modstander med urigtige og uvederhæftige Hentydninger til vedkommendes private Forhold, da er man langt ude i en Retning, der ikke skaber Anseelse og Respekt ude i Befolkningen.

Vi har forskellige Anskuelser i det politiske Arbejde, men lad os ikke tillægge politiske Modstandere slette Motiver. Lad os kæmpe om Anskuelser og Ideer, men altid med blanke Vaaben; da tror jeg, Anseelsen og Respekten kommer af sig selv, og da tror jeg ogsaa, vi naar det bedste for vort Land og Folk.

Friis-Skotte: Naar jeg har bedt om Ordet anden Gang under Finanslovbehandlingen, er det kun for at fremsætte et Par Bemærkninger til den højtærede Finansminister og den højtærede Trafikminister.

Den højtærede Finansminister svarede kun paa min Kritik af hans Finanslovbetragtninger med een Bemærkning, og den var lige saa urigtig som de Bemærkninger, jeg allerede tidligere havde kritiseret. Den højtærede Finansminister sagde nemlig, at jeg paa Finanslovsforslaget for 1927—28 havde opført et Underskud for Statsbanerne paa kun 14 Mill. Kr., medens dette Underskud under Behandlingen her i Tinget maatte sættes op til 26¼ Million, og at det

var uden Sidestykke i tidligere Finanslovsforslag. Jeg antager, at den højtærede Finansminister ved nærmere Eftersyn vil erkende, at dette staar i Forbindelse med de af ham selv indførte Takstnedsættelser af 1. April paa 15 Mill. Kr., og at det, han her er kommet til at nævne, var et ganske forkert Finansaar, idet baade hans oprindelige Finanslovbetragtninger og min Kritik af disse vedrørte Finanslovsforslaget for 1926—27 og ikke det for 1927—28. Angaaende Aaret 1926—27 henholder jeg mig til, hvad jeg tidligere har udtalt, og som ikke er imødegaaet af den højtærede Finansminister.

Den højtærede Trafikminister, hvis Foredrag jeg i øvrigt af Hensyn til den fremrykkede Tid i Aften og overhovedet af Finanslovbehandlingen ikke skal komme dybere ind paa, sagde ogsaa nogle Urigtigheder, jeg ikke kan lade upaataalt. Den højtærede Minister sagde, at hellere end at nedsætte Portotaksterne burde jeg have nedsat Pakkeporto og Tryksagsporto, og han tilføjede: men paa disse Omraader foretog det ærede Medlem ingen Nedsættelse, den Gang han var Minister.

Heri tager den højtærede Minister fejl, thi baade Pakkeporto og Tryksagsporto fik sin Nedsættelse samtidig med en Nedsættelse af Porto for andre Forretningsforsendelser og en Udvidelse af Lokalportoens Omraade allerede i 1926 til et Beløb paa 4 Mill. Kr., og først derefter tog jeg fat paa den almindelige Portonedsættelse paa de 6 Mill. Kr. fra 1. Januar i Aar, den Nedsættelse, som jeg gennemførte, og som den højtærede Finansminister Hr. N. Neergaard gentagne Gange har regnet blandt Venstres fortjenstfulde Handlinger, men som jeg nu efter den højtærede Trafikministers kritiske Bemærkninger forstaar aldeles ikke var blevet gennemført, om han havde maattet raade.

Naar den højtærede Trafikminister skal forsvare den almindelige Nedsættelse af Statsbanernes Godstakster, saa staar han, som naturligt er, overordentlig svagt, og han søger at værges sig mod min Paavising af, at her er Tale om en politisk og ikke en forretningsmæssig Nedsættelse, ved at skubbe mig i Skoene, at jeg skulde have sagt, at det var en ligelig Nedsættelse af alle Takster, der fandt Sted.

Men det har jeg slet ikke sagt. Jeg har sagt, at det var en almindelig Nedsættelse, gældende ogsaa for Varer og Afstande, hvor den var ganske upaakrævet, og hvor maaske enkelte Steder, hvis det havde været politisk muligt, snarere en Forhøjelse kunde